

Život Cirkvi

Ročník 18

26/2011

**60 hodín adorácie ako dar Svätému Otcovi
pri príležitosti 60. výročia jeho kňazskej vysviacky**

Keď je človeku dobre

Koncom mája ma priatelia, kňazi z Brnenskej diecézy, pozvali do jednej z ich farností. Slávila sa spomienka svätého Filipa Neriho a keďže ho majú v osobitnej úcte, zavolali ma osláviť tento deň s nimi. No a keďže im ich otec biskup umožnil od leta žiť v kňazskej komunite v novej farnosti, z ktorej by sa mala postupne vytvoriť skupina oratoriánov, teda nasledovníkov svätého Filipa Neriho, bola to aj tak trochu rozlúčka s farnosťou, kde tento kňaz niekoľko rokov pôsobil.

Nakoľko som do Deblína niekoľko krát za priateľom Oldřichom a jeho farníkmi už cestoval, s radosťou som tam šiel na pár dní i koncom mája. Vždy som Oldřicha obdivoval, s akou pastoračnou láskou dokázal vytvárať vzťahy s ľuďmi vo farnosti, ktorí mu ju zasa odplácali. A tak sme sa tešili na spoločne strávené chvíle s rodinami, mladými, reholnými setričkami, či staršími kňazmi na odpočinok na Žernúfci. Obzvlášť sme sa vždy tešili na tzv. „fenomén pani Maškové“. Ak to počasie dovolilo, stretávali sme sa u nej na záhrade pri grile a iných dobrotách. Pani doktorka spolu s rodinou a priateľmi sa vedeli stretnúť, záhrada bola plná ľudí z farnosti a tak bolo zrazu akosi ľahšie a lepšie na srdci. A tak nám bolo jasné, že pre Oldřicha opustiť farnosť, ktorá žila a pulzovala ľudským teplom nebude jednoduché. Spolu s jeho spolubratom Pavlom ich to však ťahá za vytvorením oratória. Po viac ako 300 rokoch opäť na území Čiech. Osobne sa teším, že takáto myšlienka dozrela i na Slovensku. Aj v Bratislavskej arcidiecéze vzniká spoločenstvo kňazov, ktorí pôjdu v stopách svätého Filipa.

Je čas, kedy sa opäť budú viacerí kňazi lúčiť so svojimi pôsobiskami. Pôjdu do nových farností. Možno to budú zažívať po prvýkrát, možno už po niekoľký. Nie ľahká situácia, no náš sľub kňaza zahŕňa i to. Väčšinou to nie je ľahké ani pre kňaza, ani pre veriacich. Česť výnimkám, ktoré potvrdzujú pravidlo.

Ak mi dovoľíte, drahí poslucháči, rád by som sa s vami podelil ešte o dve pekné skúsenosti z Vysočiny.

Priatelia ma zobrali na návštevu dvoch tamajších pivovarov. Ten jeden väčší, profesionálne vybavený, ten druhý maličký, doslova doma v záhrade. Kým ten prvý, meno nepoviem, aby som nerobil reklamu, bol síce technologicky nablýskaný a moderný, no po zistení, že skoro všetkou už dnes riadi počítač a prísady sa dodávajú v granuliaciach, šiel z neho aj akýsi chlad. V druhom, v maličkovej dedinke s 500 obyvateľmi, nás privítal pán Jelínek. Nebudem hovoriť značku piva, tiež kvôli reklame, ale rozdiel bol badateľný - ocitli sme sa na mieste, kde nám bolo dobre. Pán domáci - ako vystrihnutý zo Švejka. Keby nás privítal s veľkou fajkou v ústach, uveril by som, že sa tam

práve natáča dobový film s Vlastom Burianom. A keď nám začal s obrovskou láskou rozprávať a vysvetľovať, ako sa to pivo celé rodí, aká voda, aké ingrediencie, aké postupy, ako chladenie a dozrievanie... No zážitok na celý život. Človek videl, ako má svoju prácu

rád a čo pre neho znamená. „Nemôžem sa rovnať veľkým pivovarom, ktoré dajú hospodám slnečníky, alebo chladiace boxy, snívam ale o tom, že raz budem mať svoju malú krčmičku, kde budem čapovať vlastné pivo...“ - priznal pán Jelínek. A človek zrazu videl ten rozdiel. Rozdiel medzi technikou, postupmi i vzťahom a láskou k tomu, čo človek robí. A to sa môže stať aj nám v kňazskej či i inej službe. „Technologicky“ môže byť všetko na najvyššej úrovni. Obrazne povedané, nebude vidieť najmenej slabosti na našich výkonoch. Ale ak v tom, čo robíme nebude i kus srdca, nebude to ono. A ešte jednu vetu som si zapamätal - „pozrite, z Ameriky dovezú sirup, natlakuju ho spolu s vodou a máte tu za pár minút sytenú limonádu. Predajú ju za takú istú cenu, ako nápoj, na ktorom pracujeme a ktorý dozrieva 3 mesiace.“ Aj my možno niekedy prepadáme pokušeniu rýchlotlakovania. Dobré veci musia dozrievať. Hoci cena a hodnota sa u nás niekedy ľahko miešajú.

Druhý pekný zážitok ma čakal vo farnosti večer. V Deblíne mávali deti vždy v piatok aj tzv. detskú svätú omšu. A po nej sa tešili na návštevu Hodňáska - pri voľnom slovenskom preklade „Dobráčika“. Bol to veľký plyšový medveď, ktorý putoval každý týždeň k inému chlapcovi, či dievčaťu. Tí ho potom celý týždeň opatrovali, starali sa o neho a niekedy i so slzami v očkách priniesli v piatok do kostola, aby sa z neho mohol tešiť zasa niekto iný. No a keďže sa blížil koniec školského roka, bolo potrebné Hodňáska niekomu zveriť na prázdniny. Rošťák pán farár to vymyslel na svätej omši tak, že Hodňásek šiel na výlet do zahraničia. Na Slovensko. A tak si plyšový medveď užíva svoju dovolenku u mňa v kancelárii. A pán farár deťom sľúbil, že sa pôjdu niekedy pozrieť, ako sa mu na Slovensku darí.

Veľa sa začína hovoriť opäť o Novej Evanjelizácii. Stačí málo. Spolu s Božou milosťou využiť potenciál, dobro, ktoré v ľuďoch stále je. Len k tomu potrebujeme aj trezlosť a zručnosť majstrov - každého podľa povolania, ktoré mu Boh zveril.

RV, Jozef Kováčik

Benedikt XVI. pred modlitbou Anjel Pána

Vatikán (26. júna, RV) – Na Námestí sv. Petra sa zišlo asi 20 tisíc veriacich z rôznych častí sveta, aby si vypočuli slová pápeža Benedikta XVI. a pomodlili sa s ním poludňajšiu modlitbu Anjel Pána. Svätý Otec sa vo svojom príhovore veriacim venoval slávnosti Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi. Povedal: Drahí bratia a sestry,

v Taliansku a ďalších krajinách sa dnes slávi Corpus Domini, slávnosť Eucharistie, sviatosť Kristovho Tela a Krvi, ktorú on ustanovil pri Poslednej večeri a ktorá tvorí najcennejší poklad Cirkvi. Eucharistia je ako pulzujúce srdce, ktoré dáva život celému mystickému telu Cirkvi: sociálny organizmus plne založený na duchovnom, ale konkrétnom spojení s Kristom. Ako tvrdí apoštol Pavol: „Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe“ (1 Kor 10,17). Bez Eucharistie by Cirkev jednoducho neexistovala. Eucharistia totiž robí z ľudského spoločenstva tajomné spoločenstvo, schopné prinášať Boha svetu a svet privádzať k Bohu. Duch Svätý, ktorý premieňa chlieb a víno na Telo a Krv Pána, premieňa aj tých, ktorí ich s vierou prijímajú, na časti Kristovho tela, takže Cirkev je skutočnou sviatosťou jednoty ľudí s Bohom a medzi sebou.

V čoraz individualistickejšej kultúre, do ktorej sme ponorení v západných spoločnostiach a šíriacej sa do celého sveta, je Eucharistia akýmsi „protiľkom“, ktorý pôsobí v mysliach a srdciach veriacich

a neustále do nich zasieva logiku spoločenstva, služby a zdieľania, skrátka logiku evanjelia. Prví kresťania v Jeruzaleme boli evidentným znamením tohto nového životného štýlu, pretože žili v bratstve a mali všetko spoločné, aby nikto netrpel nedostatkom (porov. Sk 2,42-47). Z čoho to všetko vychádzalo? Z Eucharistie, teda zo Zmŕtvychvstalého Krista, skutočne prítomného medzi svojimi učeníkmi a pôsobiaceho mocou Ducha Svätého. Taktiež v nasledujúcich ge-

neráciách v priebehu stáročí bola Cirkev vo svete neustále silou spoločenstva, a to i napriek ľudským obmedzeniam a omylom. Spomeňme si najmä na najťažšie obdobia skúšok. Aký význam mala napríklad možnosť účasti na nedeľnej sv. omši v krajinách podrobených totalitným režimom! Ako hovorievali starovekí mučeníci v Abitene:

„Sine Dominico non possumus“ – t.j. bez nedeľnej Eucharistie, nemôžeme žiť. Prázdnota produkovaná falošnou slobodou však môže byť podobne nebezpečná. Účasť na Kristovom tele je teda pre inteligenciu a vôľu liekom, ktorý pomáha opäť nachádzať chuť pravdy a všeobecného dobra.

Drahí priatelia, vzývajte Pannu Máriu, ktorú môj predchodca, bl. Ján Pavol II. nazval „ženou Eucharistie“ (Ecclesia de Eucharistia, 53-58). V jej škole nech sa aj náš život stane plnšie „eucharistickým“, otvoreným voči Bohu a druhým, schopným premieňať zlo na dobro silou lásky, podporujúcim jednotu, spoločenstvo a bratstvo. -pd-/ foto RV

Slávnosť sv. Petra a Pavla vo Vatikáne

Vatikán (29. júna, RV) – Dnes sa v celej Cirkvi slávi sviatok svätých apoštolov Petra a Pavla. Táto slávnosť je považovaná aj za slávnosť Petrovho primátu. Sviatok svätých apoštolov Petra a Pavla sa spomína už v Depositio Martyrum z roku 354 a začiatok tradície tejto slávnosti siaha až k roku 258. Bazilika sv. Petra sa dnes o 9.30 zaplnila kňazmi, rehoľníkmi a mnohými veriacimi laikmi. Svätú omšu celebroidal pápež Benedikt XVI. – ktorý si práve dnes pripomína 60. výročie svojej kňazskej vysviacky. Práve myšlienkam i spomienkam na túto výnimočnú udalosť v jeho živote venoval Benedikt XVI. veľkú časť svojej homílie.

Drahí bratia a sestry!

„Už vás nenazývam sluhami, ale priateľmi“ (porov. Jn 15,15). Šesťdesiat rokov po svojej kňazskej vysviacke stále počujem vo svojom vnútri tieto Ježišove slová, ktorými sa náš veľký arcibiskup, kardinál Faulhaber, obrátil hlasom síce už slabým, ale pevným, k nám novokňazom na záver obradu vysviacky. Podľa liturgického obradu tej doby bola táto akklamácia výslovným udelením mandátu novým kňazom odpúšťať hriechy. „Už nie sluhovia, ale priatelia“: vedel som a všimol som si v tej chvíli, že to neboli len slová „obradu“ a že boli viac než len citáciou Svätého

písma. Uvedomoval som si, že v tejto chvíli ku mne hovorí samotný Pán celkom osobne. V krste a birmovaní nás k sebe už pritiahol a prijal do rodiny Božej. Avšak to, čo sa v tomto okamihu dialo, bolo niečím viac. On ma nazýva priateľom. Prijíma ma do kruhu tých, ku ktorým sa obracal vo večeradle. Do kruhu tých, ktorých pozná celkom výnimočným spôsobom a ktorí výnimočným spôsobom poznávajú jeho samotného. Udeľuje mi právomoc, ktorá spôsobuje takmer strach a ktorú iba on, Syn Boží, môže vysloviť a konať právoplatne: Odpúšťam ti tvoje hriechy. On chce, aby som ja – ním poslaný – mohol vysloviť pomocou jeho „ja“ slovo, ktoré nie je len slovo, ale skutok, ktorý uskutočňuje premenu v hĺbke bytia. Viem, že za týmito slovami je jeho utrpenie podstúpené za nás a kvôli nám. Viem, že jeho odpustenie má svoju cenu: on vo svojom utrpení zostúpil až na dno temnoty a špiny nášho hriechu. Zostúpil do noci našej viny a jedine tak môže byť premenený. A prostredníctvom mandátu odpúšťať mi dovoľuje pohliadnúť do hĺbín ľudstva a do veľkosti jeho utrpenia za nás ľudí, čo mi umožňuje tušiť veľkosť jeho lásky. Zveruje sa mi: „Už nie sluhovia, ale priatelia“. Zveruje mi slová eucharistickej konsekrácie. Považuje ma za schopného hlásať Jeho Slovo, správne ho vysvetľovať a prinášať ho ľuďom dneška. Dôveruje mi. „Nie ste už sluhovia, ale priatelia“: toto mi dáva obrovskú vnútornú radosť a zároveň vo svojej veľkosti spôsobuje až zimomriavky celé desaťročia so všetkými skúsenosťami vlastnej slabosti a jeho nevyčerpatelnej dobroty.

„Už nie sluhovia, ale priatelia“: v tomto slove je obsiahnutý celý program kňazského života. Čo je to skutočné priateľstvo? Idem velle, idem nolle – chcieť rovnaké veci a nechcieť rovnaké, ako hovoria starovekí myslitelia. Priateľstvo je spoločenstvo myšlienok a vôle. Pán nám hovorí totiž s rovnakou naliehavosťou: „Poznám svoje ovce, a moje ovce poznajú mňa“ (porov. Ján 10,14). Pastier pozná svoje ovce podľa mena (porov. Ján 10,3). On ma pozná po mene. Nie som nejakou anonymnou bytosťou v nekonečnom vesmíre. Pozná ma celkom osobne. A ja poznám Jeho? Priateľstvo, ktoré mi dáva, môže znamenať jedine, že aj ja sa snažím stále a lepšie poznávať Jeho; že ja, v Písme, vo sviatostiach, v modlitbovom stretnutí, v spoločenstve svätých, v ľuďoch, s ktorými sa stretávam a ktorých mi on posiela, sa snažím stále viac poznávať jeho samotného. Priateľstvo nie je iba poznanie, ale predovšetkým chcenie. Znamená, že moja vôľa rastie v súhlase smerom k jeho vôli, pretože jeho vôľa pre mňa nie je vonkajšia alebo cudzia vôľa, ku ktorej sa viac alebo menej prikláňam, alebo sa mi nepáči. Nie, v priateľstve sa moja rastúca vôľa zjednocuje s jeho vôľou, jeho vôľa sa stáva mojou, a práve tak sa stávam skutočne sebou samým. Okrem spoločenstva myšlienok a vôle Pán poukazuje aj na tretí, nový prvok: dáva svoj život za nás (porov. Jn 15,3; 10,15). Pane, pomôž mi poznávať Ťa stále lepšie! Pomôž mi byť stále viac

jedno s tvojou vôľou! Pomôž mi žiť môj život nie pre mňa samého, ale žiť ho spoločne s tebou pre druhých! Pomôž mi stávať sa stále viac Tvojím priateľom!

Ježišove slová o priateľstve boli prednesené v kontexte príhovoru o viniči. Pán spája obraz viniča s poslaním učeníkov: „Ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo“ (Ján 15,16). Prvá úloha daná učeníkom – priateľom – bola vydať sa na cestu, vyjsť zo seba samých a ísť v ústrety druhým. Môžeme teda vnímať tiež slová, ktorými Vzkriesený oslovil učeníkov a ktorými svätý Matúš končí svoje evanjelium: „Idte a učte všetky národy...“ (porov. Mt 28, 19). Pán nás povzbudzuje, aby sme prekračovali hranice prostredia, v ktorom žijeme a prinášali evanjelium do sveta druhých, aby preniklo všetko, a tak sa svet otvoril pre Božie kráľovstvo. To nám môže pripomenúť, že sám Boh vyšiel zo seba, opustil svoju slávu, aby nás našiel, aby nám priniesol svoje svetlo a svoju lásku. Chceme nasledovať Boha, ktorý sa vydáva na cestu premáhajúcu lenivosť, v ktorej zostávame spokojní so sebou samými, aby on sám mohol vstúpiť do sveta.

Po slovách o vykročení na cestu Ježiš pokračuje: prinášajte plody, trvalé plody! Aké plody od nás očakáva? Čo je tým trvalým plodom? Plodom viničného kmeňa je hrozno, z ktorého sa potom pripravuje víno. Zastavme sa na chvíľu pri tomto obraze. Aby mohli dozrieť hrozno, je potrebné slnko, ale tiež dážď, deň i noc. Aby dozrelo kvalitné hrozno, je potrebné sa oň starať, je treba trpezlivosť pri kvasení, pozornú starostlivosť pri procesoch dozrievania. Pri kvalitnom víne nebýva cenená len sladkosť, ale tiež bohatstvá príchutí, rozmanité arómy, ktoré vznikli pri procese zrenia a kvasenia. Nie je už toto obraz ľudského života, a celkom osobitným spôsobom nášho kňazského života? Potrebujeme slnko a dážď, pokoj i ťažkosti, fázy očisty a skúšok, ako aj čas radostnej cesty s evanjeliom. Ak sa obzrieme dozadu, môžeme ďakovať Bohu za oboje za ťažkosti i radosti, za chvíle temnôt i priazne. V oboch spoznávame neustálu prítomnosť Jeho lásky, ktorá nás stále znovu nesie a podopiera.

Teraz sa však musíme spýtať: akého druhu sú plody, ktoré od nás očakáva Pán? Víno je obrazom lásky. Je to pravý a trvalý plod, ktorý od nás Boh žiada. Nezabúdajme však na to, že v Starom zákone je víno – ktoré vzniká z hrozna – predovšetkým obrazom spravodlivosti, ktorá sa rozvíja v živote žitom podľa Božieho zákona! A nehovorme, že je to len starozákonný a už prekonaný pohľad: nie, zostáva vždy pravdivým. Autentickým obsahom Zákona, jeho Summou, je láska k Bohu a bližnému. Tato dvojité lásky však nie je len niečím sladkým. Nesie v sebe ťažkosti trpezlivosti, pokory, dozrievania vo formácii a splynutí našej vôle s Božou vôľou, s vôľou Ježiša Krista, priateľa. Jedine vtedy, ak sa stane celé naše bytie skutočným a správnym, bude tiež láska skutočná, jedine tak bude zrelým plodom. Jeho vnútorná potreba – vernosť

Kristovi a jeho Cirkvi – neustále vyžaduje, aby bola realizovaná tiež v utrpení. Práve tak rastie pravá radosť. Podstata lásky, pravé ovocie vlastne korešponduje so slovom o vykročení na cestu, o putovaní: láska znamená odovzdanie sa, darovanie sa, obsahuje v sebe znamenie kríža. V tomto kontexte Gregor Veľký raz povedal: „Ak smerujete k Bohu, bďte nad tým, aby ste to nedosahovali sami“ (porov. H Ev 1,6,6: PL 76, 1097s) – slová, ktoré my kňazi máme mať na pamäti každý deň.

Drahí priatelia, snád som sa pridľho pozastavil pri hlbokkej spomienke na šesťdesiat rokov mojej kňazskej služby. Teraz je čas myslieť na to, čo je súčasné. V túto slávnosť svätých apoštolov Petra a Pavla, zo srdca pozdravujem predovšetkým Bartolomeja I., ekumenického patriarchu, a delegáciu, ktorú vyslal, a ktorej úprimne ďakujem za ich ctenú prítomnosť na tejto radostnej oslave dvoch svätých apoštolov, Patrónov Ríma. Pozdravujem aj pánov kardinálov, bratov v biskupskej službe, veľvyslancov a občianskych predstaviteľov, ako aj kňazov, rehoľníkov i všetkých veriacich laikov. Všetkým ďakujem za ich prítomnosť a modlitbu.

Arcibiskupom – metropolitom, nominovaným po poslednej slávnosti veľkých apoštolov, teraz odovzdám pálium. Čo znamená? Pripomína nám predovšetkým príjemné Kristovo jarmo, ktoré berieme na svoje plecia (porov. Mt 11,29n). Kristovo jarmo je identické s jeho priateľstvom. Je to jarmo priateľstva a preto je „príjemné“, ale práve pre túto skutočnosť je toto jarmo aj náročné a pretvárajúce. Je to jarmo jeho vôle, ktorá je vôľou pravdy a lásky. Takým je pre nás aj jarmo, spočívajúce v privádzaní ostatných ľudí k priateľstvu s Kristom, ako aj v bytí k dispozícii ostatným, ako pastieri sa o nich starať. Týmto sme sa dostali k ďalšiemu významu pália: ono je utkané z vlny baránkov, ktoré bývajú požehnané na sviatok sv. Agnesy. Pripomína nám teda, že sám Pastier sa stal Baránkom z lásky k nám. Pripomína nám Krista, ktorý sa vydal cez hory a púšte na púť hľadať svojho baránka, teda ľudstvo, ktoré sa tam stratilo. Pripomína nám jeho, ktorý vzal baránka – ľudstvo i mňa – na svoje plecia a priniesol ma späť domov. Týmto spôsobom nám pripomína, že my, ako pastieri v službe, musíme niesť ostatných – takpovediac – na svojich pleciach a priviesť ich ku Kristovi. Pripomína nám, že môžeme byť pastiermi jeho stáda, avšak toto vždy zostáva jeho, nikdy nie naše. Nakoniec pálium veľmi konkrétne znamená aj spoločenstvo Pastierov Cirkvi s Petrom a jeho nástupcami. Znamená, že my musíme byť pastiermi pre jednotu a v jednote a že iba v jednote, ktorej Peter je symbolom, vedieme ľudí skutočne ku Kristovi.

60 rokov kňazskej služby – drahí priatelia – som možno príliš do detailov rozoberal. No v tejto chvíli som sa cítil nasmerovaný hľadiť na to, čo charakterizovalo tieto desaťročia. Túžil som vám – všetkým kňazom, biskupom ako i veriacim Cirkvi – vliať nádej a povzbudenie; slová, dozreté v skúsenostiach, o tom,

že Pán je dobrý. Predovšetkým je však táto chvíľa okamihom vďačnosti: vďačnosti Pánovi za priateľstvo, ktoré mi daroval a ktoré chce darovať všetkým nám. Vďačnosť ľuďom, ktorí ma formovali a sprevádzali. A toto všetko preniká modlitba, aby nás jedného dňa Pán vo svojej добрote prijal a dovolil nám kontemplovat' jeho radosť. Amen.

Svätý Otec po homílii osobne požehnal a odovzdal pálium 41 arcibiskupom – metropolitom. Piaty arcibiskupi – metropolitovia sa nemohli zúčastniť slávnosti a tak im bude pálium odovzdané v ich metropolitných sídlach. Pálium – vlnený pás so šiestimi čiernymi krížikmi – je viditeľným znakom spoločenstva a jednoty so Svätou stolicou. Podľa Kódexu kánonického práva označuje „moc, ktorou je metropolita v spoločenstve s Rímskou cirkvou na základe práva vybavený vo vlastnej provincii.“ (KKP §437) a metropolita je oň povinný „do troch mesiacov od prijatia biskupskej konsekrácie... žiadať osobne alebo cez zástupcu Rímskeho veľkňaza.“ Pálium nosí pápež alebo metropolita na pleciach ako súčasť liturgického odevu počas liturgických slávností. Je utkané z vlny baránkov, ktorých každoročne 21. januára, na sviatok sv. Agnesy Rímskej, požehnáva pápež.

Benedikt XVI. sa po skončení svätej omše z okna svojej pracovne a spoločne s veriacimi na Námestí sv. Petra pomodlil mariánsku modlitbu Anjel Pána. Pred ňou v príhovore opätovne pripomenul dnešný sviatok svätých Petra a Pavla. Na záver udelil Svätý Otec všetkým prítomným slávnostné apoštolské požehnanie.

-Fr-

Pápež prijal na audiencii nových arcibiskupov-metropolitov

Vatikán (30. júna, RV) – Rodinné stretnutie v znamení „cirkevného spoločenstva“, tak nazval pápež Benedikt XVI. dnešné stretnutie s arcibiskupmi - metropolitami, ktorým včera udelil posvätné pálium, ako aj s ich príbuznými, ktoré sa konalo predpoludním v Aule Pavla VI. Svätý Otec vo svojom príhovore – ktorý predniesol v niekoľkých jazykoch – pripomenul zvláštne puto, ktoré spája nových metropolitov s Petrovým nástupcom.

„Absolútne ničomu nedať prednosť pred Kristom, lebo ani On neuprednostnil nič pred nami“, týmito slovami sv. Cypriána pápež Benedikt XVI. povzbudil nových metropolitov, aby im tak ukázal podstatu ich poslania. V závere svojho príhovoru uistil metropolitov o svojej blízkosti i modlitbách za ich pastoračnú službu, „ktorej predpokladom“ – ako povedal – „je láska ku Kristovi, pred ktorou nič nemá prednosť“.

-mk-

Benedikt XVI. prijal na audiencii delegáciu Ekumenického patriarchátu z Konštantínopolu

Vatikán (28. júna, RV) – Pápež Benedikt XVI. dnes prijal dnes na osobitnej audiencii členov delegácie Ekumenického patriarchátu z Konštantínopolu. Sesterské cirkvi, Rím a Konštantínopol, sa už tradične – na slávnosti svojich svätých patrónov – vzájomne navštevujú. Na slávnosť sv. Petra a Pavla – 29. júna – prichádza do Ríma delegácia z Ekumenického patriarchátu a naopak 30. novembra – na slávnosť sv. Ondreja – delegácia Svätej Stolicy sa zúčastňuje osláv hlavného patróna Ekumenického patriarchátu v Konštantínopole.

„Boh pokoja nech je s vami všetkými“ (Rim 15,33). Týmto pozdravom privítal pápež Benedikt XVI. členov delegácie Ekumenického patriarchátu. Vyjadril svoju vďačnosť svojmu „ctihodnému bratovi“ Bartolomejovi I., ekumenickému patriarchovi, ako i celej Synode ekumenického patriarchátu, za delegáciu, ktorú vyslali do Vatikánu. Ďalej pripomenul patrónov Západnej (sv. Peter a Pavol) a Východnej (sv. Ondrej) cirkvi, ich poslanie a mučenícku smrť. Na ich príkladoch poukázal na „priateľstvo a autentické bratstvo“, ktoré v súčasnosti zjednocuje Cirkev Ríma a Ekumenický patriarchát. Povedal:

„Dôverná duchovná blízkosť, ktorú zakusujeme vždy, keď sa stretáme je pre mňa motívom hlbokkej radosti, ako aj vďačnosti Bohu. Zároveň však toto neúplné spoločenstvo, ktoré nás spája, musí rásť, až kým nedospeje k plnej a viditeľnej jednote.“

V závere svojho príhovoru poukázal na dôležitú úlohu Medzinárodnej zmiešanej komisie pre teologický dialóg medzi Katolíckou cirkvou a východnými pravoslávnyimi cirkvami, vyjadril vďačnosť za jej činnosť dvom jej predsedom – kardinálovi Kurtovi Kochovi a Ioannisovi, pergamskému metropolitovi – a zdôraznil, že veľmi pozorne sleduje jej aktivity.

-Pr-

Benedikt XVI. sa stretol s členmi Asociácie sv. Petra a Pavla

Vatikán (25. júna, RV) - Pápež Benedikt XVI. sa v sobotu dopoludnia v Bazilike sv. Petra stretol s členmi Asociácie sv. Petra a Pavla, pri príležitosti 40. výročia tohto združenia, založeného na podnet Pavla VI. Počas stretnutia sa pápež prítomným poďakoval za ich dobrovoľnícku službu, ktorou hojne prispievajú k pokojnému priebehu liturgických slávení vo Vatikáne, a za ich charitatívne iniciatívy:

„Aby ste iným pomohli k modlitbe, je potrebné mať srdce neustále obrátené k Bohu. Aby ste ich pozvali k rešpektovaniu posvätných miest a vecí, je potrebné, aby ste vy sami mali zmysel pre sakrálnosť.“

Aby ste dokázali bližnému so skutočnou kresťanskou láskou pomôcť, musíte byť pokorní a mať pohľad viery. Váš postoj, častokrát bez slov, je usmerením, je príkladom a znamením, a ako taký má tiež výchovnú hodnotu.“

Pápež ďalej vyzdvihol hodnotu vernosti. Povedal: „Dnes – viac než kedykoľvek predtým – potrebujeme vernosť! Žijeme v spoločnosti, ktorá stratila zmysel pre túto hodnotu. Vyzdvihuje sa schopnosť neustálej zmeny, mobilita, flexibilita. A tieto sú – pokiaľ ide o ekonomické a organizačné dôvody – naozaj oprávnené. Avšak, keď ide o kvalitu ľudského vzťahu, tak tú vidieť na vernosti! Sväté písmo nám ukazuje, že Boh je verný. S jeho milosťou a pomocou Márie – Virgo Fidelis – Panny vernej, buďte verní Kristovi a Cirkvi. Buďte pripravení znášať s pokorou a trpezlivosťou všetko to, čo to prináša!“

Ešte pred samotnou audienciou u Svätého Otca sa členovia tohto združenia zúčastnili svätej omše, ktorú kardinál Tarcisio Bertone, vatikánsky štátny sekretár celebroidal vo vatikánskej bazilike.

Asociácia sv. Petra a Pavla vznikla po tom, ako Pavol VI. dňa 15. septembra 1970 rozpustil Pápežské ozbrojené zbory (Corpi armati pontifici). Ich členov vyzval k tomu, aby sa pripojili k novovzniknutej organizácii – Asociácii sv. Petra a Pavla. Jej štatúty boli schválené pápežom Pavlom VI. v r. 1971. V súčasnosti je tvorená rímskymi katolíckymi laikmi, ktorí – popri svojich rodinných i pracovných povinnostiach – venujú svoj čas a úsilie v rôznych dobrovoľníckych iniciatívach, „s odhodlaním stať sa svedkami kresťanského života, apoštolátu a vernosti Apoštolskej stolici“ (Štatúty, čl. 1).

-Pr-

Udelenie tzv. „Ratzinger Prize“ trom teológom

Vatikán (30. júna, RV) - „Človek potrebuje“ teológiu, pretože „nás núti otvárať rozum, klásť si otázky o podstate pravdy, o tvári Boha“ – tieto slová dnes povedal pápež Benedikt XVI. v prejave pri príležitosti udelenia tzv. „Ratzinger Prize“ – Ratzingerovej ceny – trom teológom: Manliovi Simonettimu, Olegariovi Gonzálesovi de Cardedal, a Maximilianovi Heimovi. Svätý Otec sa sústredil na základnú otázku toho, čo teológia vo svojej podstate je, na to, že podľa tradície je „vedou viery“. Poznámeneal, že ak teológia patrí úplne do minulosti, v takom prípade je viera v súčasnosti ponechaná v temnote. Týmto slovami vysvetlil potrebu neobmedziť teológiu iba na „pole dejín“ ako niečo, čo umožnilo uskutočnenie veľkých diel. Podľa Benedikta XVI. je dôležité trvať na „praxi, aby sa ukázalo, že teológia, spolu s psychológiou a sociológiou, je užitočnou vedou, ktorá poskytuje konkrétne usmernenia pre náš život“.

-Pr-

Prvý pápežov tweet – spustenie nového vatikánskeho portálu

Vatikán (30. júna, RV) – „Drahí priatelia, práve som otvoril news.va. Pochválený buď Ježiš Kristus. S modlitbami a požehnaním, Benedikt XVI.“, tieto slová pápež včera popoludní napísal na počítačovom tablete, pri príležitosti spustenia nového vatikánskeho informačného portálu www.news.va. Tento portál – zatiaľ v taliančine a angličtine – ponúkajúci mnoho správ a multimediálnych služieb sústreďuje produkciu jednotlivých médií Svätej stolice: L'Osservatore Romano, Vatikánsky rozhlas, Vatikánske televízne centrum (CTV), agentúra Fides a Vatican Information Service.

Prvýkrát v histórii pápež spustil nový portál prostredníctvom tweetu, teda krátkého textového príspevku na jednej z najobľúbenejších sociálnych sietí na internete - Twitter.

-mk-

Benedikt XVI. k 150. výročiu vzniku vatikánskeho denníka L'Osservatore Romano

Vatikán (30. júna, RV) - „Pre denník je 150 rokov života významným obdobím, dlhou a dôležitou cestou, plnou radostí, ťažkostí, úsilia, uspokojenia, milosti“ – týmito slovami začal pápež Benedikt XVI. svoje posolstvo adresované prof. Giovannimu Maria Vianovi, riaditeľovi vatikánskeho denníka L'Osservatore Romano, pri príležitosti jubilea tohto periodika. Jeho prvé číslo vyšlo 1. júla 1861, v kontexte, ktorý bol pre pápežstvo zložitý a rozhodujúci, s vedomím a vôľou brániť a podporovať Apoštolskú stolicu, ohrozovanú nepriateľskými silami. Ako uviedol Svätý Otec, tento denník sa vymedzil ako „politicko-náboženský“, kladúc si za hlavný cieľ „obranu princípov spravodlivosti, v presvedčení, založenom na vyjadrení Krista o tom, že zlo nebude mať posledné slovo“. Benedikt XVI. v tejto súvislosti spomenul zložitú situáciu 20. storočia, ako I. a II. svetovú vojnu, hrôzy šoah, či studenú vojnu a kruté prenasledovanie kresťanov počas komunistickej nadvlády v mnohých krajinách. Zdôraznil, že počas všetkých týchto období noviny Svätej stolice „informovali čestne a slobodne, podporujúc odvážne konanie Benedikta XV., Pia XI. a Pia XII. v obrane pravdy a spravodlivosti, jediného základu pokoja“. Svätý Otec pripomenul, že počas uplynulých 150 rokov svojej existencie L'Osservatore Romano „prinášal pápežské príhovory, sledoval dva koncily vo Vatikáne a mnohé synodálne zhromaždenia, prejavy životaschopnosti a bohatstva darov Cirkvi, ale nikdy nezabúdaj ani svedčiť o prítomnosti, diele a situácii katolíckych komunít vo svete, ktoré mnohokrát žijú v dramatických podmienkach“.

V 2. polovici minulého storočia začali noviny vychádzať na celom svete prostredníctvom edícií v rôznych jazykoch, tlačných nielen vo Vatikáne, medzi ktorými je aj jeden z najnovších prírastkov z roku 2008 – verzia v indickom jazyku malajalam. Podľa Benedikta XVI. v dnešných časoch, často poznamenaných odsunutím Boha z horizontu mnohých spoločností, aj tých, ktoré majú starobylú kresťanskú tradíciu, sa denník Svätej stolice prezentuje ako „noviny myšlienok“, ako nástroj formovania, nielen informovania, a často býva nazývaný „pápežovými novinami“. Hlava Katolíckej cirkvi jeho tvorcov povzbudila, aby naďalej kráčali v línii smerovania uplynulých 150 rokov, aby venovali pozornosť aj „kresťanskému Východu, ekumenickému úsiliu cirkvi a náboženských spoločenstiev, neustálemu hľadaniu priateľstva a spolupráce so židovstvom a inými náboženstvami, dialógu medzi kultúrami, hlasu žien, bioetickým témam, ktoré prinášajú rozhodujúce otázky“. Poďakoval všetkým, ktorí sa na tvorbe L'Osservatore Romano podieľali a podieľajú a uistil ich o svojej duchovnej blízkosti.

-Fr-

Maltézski rytieri u Svätého Otca

Vatikán (25. jún 2011) - Benedikt XVI. prijal v sobotu, deň po slávnosti patróna Suverénneho radu Maltézskych rytierov, na audiencii ich veľmajstra Fra Mathew Festinga so sprievodom.

Suverénny vojenský hospitálny rád svätého Jána v Jeruzaleme, na Rodose a na Malte sa venuje predovšetkým charitatívnym a humanitárnym aktivitám. V tomto roku sa zamerával predovšetkým na rozšírenie svojej pôsobnosti na Strednom východe – na palestínskych územiach, v Libanone, Sýrii, Jordánsku a Iraku - a na pomoc utečencom a migrantom. Už viac ako rok sa maltézski rytieri angažujú pri rekonštrukcii, zdravotnej pomoci a informačných kampaniach proti šíreniu cholery na Haiti, ktoré v januári 2010 postihlo zemetrasenie. Ďalším cieľom humanitárnej pomoci sú Pakistan a 30 afrických krajín, kde bojujú proti AIDS.

V auguste pripravujú v talianskom prímorskom letovisku Lignana letný tábor pre viac než 450 postihnutých mladých ľudí z dvadsiatich európskych krajín.

Rad Maltézskych rytierov bol založený v Jeruzaleme okolo roku 1048. Je uznávaný ako subjekt medzinárodného práva. Udržiava diplomatické vzťahy so 104 štátmi. Zástupcov a stálych pozorovateľov má tiež v Organizácii Spojených národov, Európskej únii a ďalších medzinárodných organizáciách.

Má 13 tisíc členov, 20 tisíc zamestnancov a 80 tisíc stálych dobrovoľníkov, medzi nimi napríklad mnoho lekárov a zdravotných sestier. Hlavné sídlo radu je od roku 1834 v Ríme.

RVCZ, jag

Dekréty Kongregácie pre kauzy svätých

Vatikán (27. júna, RV) – Pápež Benedikt XVI. v pondelok prijal na súkromnej audiencii kardinála Angela Amata, prefekta Kongregácie pre kauzy svätých. Počas stretnutia Svätý Otec splnomocnil Kongregáciu k promulgovaniu dekrétov, týkajúcich sa:

1, zázrakov, pripísaných orodovaniu týchto Božích služobníkov a služobníc: Mariano Arciero, Giovanni Giuseppe Lataste, Maria Agnese Teresa od Najsvätejšej sviatosti oltárnej, Ildegarda Burjanová

2, mučeníctva týchto Božích služobníkov a služobníc: Salvio Huix Miralpeix, Carlo Lampert, Giuseppa Martínez Pérezová a jej 12 spoločníčok

3, heroických čností týchto Božích služobníkov a služobníc: Beato Giovanni Marinoni, Giuseppe Maria García Lahiguera, Matteo Kadalikattil, Raffaele Dimiccoli, Sofia Czeska-Maciejowska, Maria Giuseppina Benvenuti (rodným menom Zeinab Alifová), Laura Meozziová, Luigia (Gina) Tincaniová.

-Pr-

Slávnosť blahorečenia troch Talianov v Miláne

Vatikán/Taliansko (27. júna, RV) – V nedeľu v dopoludňajších hodinách sa v Miláne, na Piazza Duomo, konala slávnosť beatifikácie troch Talianov. Hlavným celebrantom slávnostnej svätej omše bol mimoriadny legát Svätého Otca – kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregácie pre kauzy svätých. Spolu s ním koncebroval kardinál Dionigi Tettamanzi, milánsky arcibiskup, a ďalších 20 biskupov a približne 300 kňazov. Na námestí sa zhromaždilo asi 8.000 veriatic. Za blahoslavených boli vyhlásení traja milánski rodáci:

Serafino Morazzone (†1822), diecézny kňaz, nazývaný aj ako „nový arský farár“, bol správcom farnosti v Chiuse, pri Leccu, na prelome 18. a 19. storočia: jeho cnosti sú spomínané napríklad aj spisovateľom Alessandrom Manzoni, v jeho svetoznámom diele Snúbenci.

Enrichetta Alfieriová (†1951), rehoľná sestra rádu Sestier milosrdnej lásky sv. Jany Antidy Thouretovej, sa stala „anjelom“ vo väznici San Vittore v Miláne, kde pracovala od roku 1923 až do svojej smrti. Najmä v rokoch naci-fašistickej nadvlády, pomáhala politickým väzňom, za čo nakoniec tiež skončila vo väzení.

P. Clemente Vismara (†1988), rehoľný kňaz Pápežského inštitútu pre zahraničné misie. Zo svojich

91 rokov života prežil 65 v Barme (v rokoch 1923 – 1988), za čo bol aj nazývaný ako „patriarcha tohto národa“.

„Tri postavy, ktoré nás učia stať sa maličkými, ako nám to hovorí evanjelium“, takto definoval troch nových blahoslavených kardinál Tettamanzi, milánsky arcibiskup, a pokračoval: „Oni pochopili, že Eucharistia je centrom života a zdrojom svätosti pre druhých. Ukazujú nám, že život je krásny vtedy, keď ho žijeme pre druhých.“

-mk-

Blahorečenie tzv. lübeckých mučeníkov

Vatikán/Nemecko (25. júna, RV) - V sobotu dopoludnia sa v Chráme Najsvätejšieho Božieho srdca v Lübecku, na severe Nemecka, konala slávnosť blahorečenia tzv. lübeckých mučeníkov: troch kňazov, zavraždených nacistickým režimom. Ritu predsedal mimoriadny pápežský legát, kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregácie pre kauzy svätých. Spolu s ním koncebrovali: kardinál Walter Kasper, emeritný predseda Pápežskej rady na podporu jednoty kresťanov; Werner Thissen, hamburgský arcibiskup a Franz-Josef Bode, osnabrücker biskup.

Traja kňazi dnes vyhlásení za blahoslavených – Johannes Prassek, Hermann Lange a Eduard Müller – boli popravení 10. novembra 1943 vo väznici Holstenglacis v Hamburgu. Boli odsúdení Národno-socialistickým súdom za „zlomyseľnosť, napomáhanie nepriateľovi a počúvanie nepriateľského vysielania“. V skutočnosti všetci traja boli veľkými ctiteľmi Eucharistie a Svätého písma, poctivo sa venovali pastoračnej službe veriatic, výchove mladých, službe chorým a najmä pocitovali veľkú lásku k životu, ktorá ich viedla k tomu, aby jednoznačne odsúdili nacistickú ideológiu, ktorá schvalovala „likvidáciu“ ľudí, označených za „neproduktívnych“. Kvôli tomu boli zatknutí, uväznení a nakoniec usmrtení, ako povedal kardinál Amato:

„Boli si vedomí závažnosti ich situácie, no zároveň boli presvedčení, že musia brániť Cirkev a katolícku vieru proti klamom režimu. V deň svojej popravy prijali sviatosť a odpustili svojim vrahom. Dosvedčil to kňaz, ktorý bol prítomný pri posledných okamihoch ich života. Okrem toho, je zdokumentované „odium fidei“ – teda nenávisť kvôli viere voči týmto odvážnym kňazom, ktorí kritizovali režim. Títo traja lübeckí kapláni boli „trňom v oku“ nacistického režimu. Boli popravení, lebo nikto z nich sa nezriekol vlastnej viery a katolíckej morálky.“

K týmto trom katolíckym kňazom býva často pripájaný aj Karl Friedrich Stellbrink, protestantský pastor, ktorý bol odsúdený a popravený spolu s nimi.

-Pr-

Základná zmluva medzi Svätou stolicou a Čiernou horou

Vatikán (24. júna, RV) - V Apoštolskom paláci vo Vatikáne bola podpísaná Základná zmluva medzi Svätou stolicou a Čiernohorskou republikou. V zmluve sú potvrdené základné princípy a postupy v otázkach spoločného záujmu. Zmluvu podpísali: kardinál Tarcisio Bertone, vatikánsky štátny sekretár, a Igor Lukšić, predseda vlády Čiernej hory. Na slávnostnej ceremónii sa zúčastnili aj Mons. Dominique Mamberti, sekretár pre vzťahy so štátmi; Antun Sbutega, veľvyslanec Čiernej hory pri Svätej stolici; a viacerí štátnici tejto balkánskej republiky.

V zmluve je zabezpečená recipročná nezávislosť a autonómia Cirkvi a štátu, a ich vzájomná disponovnosť pre spoluprácu. Ďalej je Katolíckej cirkvi priznaný status právnickej osoby, sloboda a nezávislosť jej pastoračnej činnosti, ako aj aktivít v oblasti kultúry, výchovy, vzdelávania a charity. V texte zmluvy sa hovorí aj o seminároch, duchovnej starostlivosti v ozbrojených zložkách štátu, vo väzniciach a nemocniciach.

Počas ceremónie podpisovania zmluvy kardinál Tarcisio Bertone, vatikánsky štátny sekretár, zdôraznil, že „touto zmluvou Katolícka cirkev nehľadá nejaké privilégiá, a už tobôž nie na úkor iných vierovyznaní. Snaží sa iba definovať právnické pozadie činnosti Katolíckej cirkvi a jej vzťahov s občianskymi autoritami, a to v snahe o spoločné dobro krajiny.“

Základná zmluva vstúpi do platnosti jej ratifikáciou oboma zainteresovanými stranami.

Pri tejto príležitosti prijal dnes dopoludnia pápež Benedikt XVI. na osobitnej audiencii Igora Lukšića, predsedu vlády Čiernej hory. Témou ich rozhovoru bola Základná zmluva medzi Svätou stolicou a Čiernou horou, ako aj zdôraznenie veľmi dobrých vzťahov medzi oboma štátmi.

-Pr-

ČBK má nového generálneho sekretára

V priebehu 85. plenárneho zasadania ČBK v Prachaticiach českí a moravskí biskupi volili nového generálneho sekretára ČBK. Tajnou voľbou bol zvolený Mons. Tomáš Holub, ktorý nastúpi do svojej funkcie začiatkom júla 2011 a nahradí tak súčasného generálneho sekretára Mons. Ladislava Hučka.

Mons. ThLic. Tomáš Holub, ThD. sa narodil 16.8.1967, pochádza z Červeného Kostelca (Náchodsko). Ako bohoslovec arcibiskupského seminára absolvoval Katolícku teologickú fakultu UK v Prahe a 28.8.1993 bol v Hradci Králove vysvätený za kňaza biskupom Karlom Otčenáškom.

Jeho prvým pôsobiskom bola v rokoch 1993-1996 Kutná Hora, kde bol kaplánom vo farnosti a špirituálom na Cirkevnom gymnáziu sv. Uršule.

Potom nastúpil ako prvý vojenský kaplán do Armády ČR, v ktorej pôsobil v rokoch 1996-2006, najprv v jednotkách IFOR v Bosne a Hercegovine, ďalej ako vojenský kaplán Brigády rýchleho nasadenia v Havlíčkovom Brode a nakoniec ako hlavný kaplán Armády ČR. Od roku 2006 pôsobil ako poradca ministerky obrany.

V období 2007-2008 absolvoval študijný pobyt na Lateránskej univerzite v Ríme. Na Katolíckej teologickej fakulte UK v Prahe obhájil doktorát z kresťanskej etiky na tému „Etické aspekty boja proti terorizmu vo svetle učenia o tzv. spravodlivej vojne“.

Od 1.3.2008 bol vymenovaný za moderátora kúrie kráľovohradockej diecézy a od 1.12. 2008 do roku 2010 vykonával spoločne s Mons. Jozefom Sochom službu generálneho vikára kráľovohradockej diecézy. Po nástupe biskupa Vokála sa stal jeho hlavným poradcom a od 1. 7. 2011 nastúpi na ČBK ako jej generálny sekretár.

Tomáš Holub sa angažuje vo vedení kresťanských kurzov pre mládež JUMP, prednáša v rámci Českej kresťanskej akadémie, Charizmatickej obnovy, podieľa sa na meditačných kurzoch pre mládež a manželské páry, ktoré tiež pastoračne sprevádza. Hovorí anglicky, nemecky a taliansky.

TS ČBK / Monika Vývodová

Zomrel kardinál Georg Sterzinsky

Vatikán/Nemecko (30. júna, RV) – Kardinál Georg Sterzinsky (75), berlínsky emeritný arcibiskup, zomrel dnes ráno v hlavnom meste Nemecka. Kolégium kardinálov je teraz zložené zo 197 kardinálov, z ktorých je 114 voličov a 83 nevoličov. Nemeckých kardinálov je v súčasnosti 7, spomedzi ktorých je 5 voličov a 2 nevoliči.

Po problémoch, ktoré nastali vo svete po druhej svetovej vojne bola rodina kardinála Sterzinskeho nútená opustiť svoj domov a hľadať – v roku 1946 – útočisko v Thuringene. V polovici 50. rokov začal Georg Sterzinsky štúdiá filozofie a teológie v Erfurte. V roku 1960 prijal kňazskú vysviacku. V rokoch 1966 až 1981 bol správcom Farnosti sv. Jána Krstiteľa v univerzitnom kampuse v Jene. Bola to najväčšia farnosť na území bývalej Nemeckej demokratickej republiky. Neskôr – ako apoštolský administrátor Erfurtu-Meiningenu – pôsobil najmä v ekumenickej oblasti. Dňa 28. mája 1989 bol menovaný za berlínskeho biskupa. Už ako biskup teda zažil pád železnej opony a zrútenie Berlínskeho múru. V roku 1990 – so zjednotením Nemecka – sa aj Konferencia biskupov Berlína – ktorej bol členom – stala súčasťou Konferencie biskupov Nemecka, pod vedením mainzského biskupa Karla Lehmana. Ján Pavol II. kreoval Georga Sterzinskeho za kardinála na konzistóriu dňa 28. júna 1991.

-mk-

Eucharistické slávnosti pri príležitosti sviatku Božieho Tela

BRATISLAVA - Pri príležitosti sviatku Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi, známeho pod názvom Božie telo, sa 26. júna 2011 na Primaciálnom námestí v Bratislave konala slávnostná svätá omša s následnou procesiou so Sviatosťou Oltárnou.

Hlavným celebrantom slávnosti bol bratislavský arcibiskup, metropolita Mons. Stanislav Zvolenský. Spolu s ním koncebrovali apoštolský nuncius v SR Mons. Mario Giordana, ordinár OS a OZ SR Mons. František Rábek, a kňazi Bratislavskej arcidiecézy a Bratislavskej gréckokatolíckej eparchie.

Po skončení sv. omše sa uskutočnila Eucharistická procesia za účasti veriacich z Primaciálneho námestia ulicami Starého Mesta do Kostola Najsvätejšej Trojice na Hurbanovom námestí. Odtiaľ bola v otvorenom automobile ulicami mesta Sviatosť Oltárna prevezená po trase: Hurbanovo námestie - Obchodná ul. - 29. Augusta - Špitálska - Štúrova - Pribinova - Olejkárska - Most Apollo - Dolnozemska - Mamatyova - Furdekova - Osuského - Jiráskova - Bratská - Panónska - Staromestská - Palisády - na Bratislavský hrad, odkiaľ Mons. Zvolenský po prvý raz udelil eucharistické požehnanie hlavnému mestu a celému Slovensku. Baldachýn ulicami mesta už tradične niesli príslušníci Hasičského a záchranného zboru.

NITRA - Eucharistická slávnosť pri príležitosti sviatku Božieho Tela sa 26. júna 2011 uskutočnila aj na Svätoplukovom námestí starobylej Nitry. Sídlny biskup Mons. Viliam Judák spolu s kapitulnými kanonikmi, a kňazmi Nitrianskej diecézy za účasti veriacich celebraval slávnostnú sv. omšu, počas ktorej sa veriacim prihovoril na tému významu Eucharistie v živote človeka. Slávnosť vyvrcholila eucharistickou procesiou za účasti nitrianskych veriacich ulicami starobylej Nitry, zastaveniami pri Kostole sv. Petra a Pavla, Mariánskom súsoší a ukončená bola pred Katedrálou sv. Emeráma na Nitrianskom hrade. Po jej ukončení požehnal Mons. Judák sochy sv. Cyrila a Metoda, ktoré budú umiestnené na priečelí katedrály. Po prvýkrát v histórii niesli baldachýn nad Sviatosťou oltárnou počas celej procesie príslušníci Policajného zboru z Nitry a Nových Zámok a prísluš-

níci Zboru väzenskej a justičnej stráže z nitrianskych väznic pod vedením svojich kaplánov kpt. Dr. Martina Pitka, kpt. dr. Petra Halkociho a kpt. Mgr. Petra Hasaru. Diecézna a Vatikánska vlajka sa zase zaskveli v rukách profesionálnych vojakov nitrianskej protiletadlovej brigády, ktorý spolu s krížom tvorili čelo celého sprievodu. Účasť zástupcov Ordinariátu OS a OZ SR na oboch procesiách v Nitre i Bratislave bola prejavom úcty k Najsvätejšej Sviatosťi, ku ktorej sú katolícki veriaci slúžiaci v Ozbrojených silách a ozbrojených zboroch svojimi kaplánmi vedení, ale aj prejavom ich spolupatričnosti s jednou Katolíckou Cirkvou, ktorej súčasťou je každá diecéza, či vojenská, alebo civilná.

TRNAVA - Slávnostná svätá omša s procesiou sa uskutočnila v nedeľu 26. júna 2011 v Katedrále sv. Jána Krstiteľa. Hlavným celebrantom bol pomocný trnavský biskup Mons. Ján Orosch.

Po svätej omši nasledoval sprievod ulicami mesta s jednotlivými zastaveniami pred trnavskými kostolmi - jezuitským Kostolom Najsv. Trojice, františkánskym Kostolom sv. Jakuba, uršulínskym kostolom sv. Anny. Procesia sa skončila v Bazilike sv. Mikuláša.

ŽILINA - Na Mariánskom námestí v Žiline celebraval slávnostnú svätú omšu žilinský biskup Mons. Tomáš Galis, ktorý na záver slávnosti udelil eucharistické požehnanie mestu a diecéze. **TK KBS, jh, tu /Foto -tu-**

60 hodín adorácie ako dar Svätému Otcovi

Na slávnosť apoštolov sv. Petra a Pavla dňa 29. júna 2011 si veriaci s vďakou pripomínajú 60. výročie kňazskej vysviacky pápeža Benedikta XVI. Kňazskú vysviacku prijal vo veku 24 rokov spolu so starším bratom Georgom dňa 29. júna 1951. Pri tejto príležitosti sa jednotlivé farské a rehoľné spoločenstvá Banskobystrickej diecézy od pondelka 27. júna do stredy rána 29. júna 2011 zapojili do 60 hodinovej eucharistickej adorácie. Modlitbovú iniciatívu za posvätenie kňazov, za nové kňazské povolania a za Svätého Otca Benedikta XVI. vyhlásila Kongregácia pre klerikov a pozýva k nej všetkých veriacich na celom svete.

V Bratislavskej arcidiecéze sa nepretržitá 60 hodinová denná i nočná eucharistická adorácia uskutočnila v bratislavskom Kostole svätého Ladislava, začala v nedeľu 26. júna večer o 20.00 hodine a trvala do 29. júna do 8.00 hodiny.

Do celosvetovej modlitby sa zapojili aj ďalšie farské spoločenstvá. **Zuzana Juhaniaková, Jozef Hal'ko**

Trnavská arcidiecéza oslávila svojho patróna

V piatok, 24. júna 2011 oslavovala Trnavská arcidiecéza sviatok svojho patróna, ktorým je od roku 1980 sv. Jána Krstiteľ. Pri slávnostnej svätej omši v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave prijal trnavský arcibiskup Mons. Róbert Bezák, CSsR. vynovený erb Trnavskej arcidiecézy. Po slávnostnom heraldickom akte nasledovalo odovzdávanie cien biskupa P. Jantauscha za rok 2011. Po slávnosti boli hostia i kňazi pozvaní na pohostenie v Arcibiskupskom úrade.

Slávnostnú svätú omšu celebroidal trnavský arcibiskup spoločne s pomocným trnavským biskupom Mons. Jánom Oroschom, generálnym vikárom Ladislavom Kunom, biskupským vikárom Pavlom Zemkom, súdnym vikárom Radoslavom Bazalom, riaditeľom Arcibiskupského úradu Jozefom Gábrišom s dekanmi a približne 100 kňazmi Trnavskej arcidiecézy. Róbert Bezák pripomenul 89. výročie založenia Trnavskej apoštolskej administratúry, ktorej správcom bol biskup Mons. Pavol Jantausch. Vo svojej homílii poukázal na silné poslanstvo sv. Jána Krstiteľa, ktorý pripravoval cestu Pánovi, podčiarkol dôležitosť tejto misie i pre kňazov, diakonov a laikov.

Vynovený erb Trnavskej arcidiecézy bol obohatený o sedemcípú hviezdu symbolizujúcu Trnavskú Pannu Máriu a zapísaný do Heraldického registra SR. Riaditeľ Odboru archívov a registratúr Ministerstva vnútra SR Ing. Jozef Hanus prečítal erbovú listinu a hlavný štátny radca pre heraldiku, herold Slovensko PhDr. Ladislav Vrtel uskutočnil heraldický akt odovzdania erbu.

Nasledovalo slávnostne odovzdávanie Ceny biskupa P. Jantauscha za rok 2011. Mons. ThDr. Pavol Jantausch (1870-1947) bol prvým správcom trnavskej apoštolskej administratúry, predchodkyne trnavskej arcidiecézy. Cenu udeľuje trnavský arcibiskup od roku 2010 aktívnym žijúcim i zosnulým laikom, organizáciám a právnickým osobám žijúcim, pracujúcim a pôsobiacim na území jurisdikčne patriacim pod jeho autoritu, ktorí majú zvlášť pozitívny vzťah k Trnavskej arcidiecéze.

Držiteľmi Ceny biskupa Mons. Pavla Jantauscha v roku 2011 sa stali: Mgr. Elena Puškášová, Váhovce - za osobitné zásluhy v oblasti školstva; István Stubendek, Komárno - za celoživotný prínos, napomáhanie a rozvoj v oblasti školstva; Juraj Bugár, Dunajská Streda - za napomáhanie a rozvoj v oblasti charity; Terézia Lányiová, Vrbové - za napomáhanie a rozvoj v oblasti charity; Ján Janega, Hlohovec - za napomáhanie a rozvoj v pastorálnom – liturgickej oblasti; Marián Svetlák, Hlohovec – Šulekovo - za celoživotný prínos v pastorálnom – liturgickej oblasti; In memoriam MUDr. Kornel

Chmelo (1917-1996), Piešťany - za celoživotný prínos v oblasti vedy; In memoriam Mikuláš Schneider Trnavský (1881-1958), Trnava - za celoživotný prínos v oblasti kultúry.

Lucia Drábiková

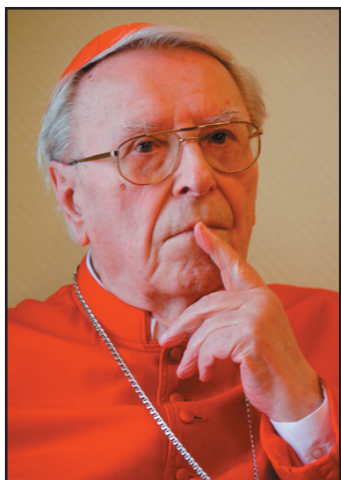
Ordinár Rábek s arcibiskupom Bezákom na slovensko-maďarskom modlitebnom dni

V maďarskom národnom pútnickom mieste Mátraverebély-Szentkút sa 25. júna 2011 uskutočnil slovensko-maďarský modlitebný deň a púť pri príležitosti 6. výročia prijatia deklarácie o zmierení medzi Konferenciami biskupov oboch národov. Súčasťou modlitbového dňa boli katechézy ordinára OS a OZ SR Mons. Františka Rábeka a Mons. Gyulu Márfiho, vesprémskeho arcibiskupa v slovenskom aj maďarskom jazyku. Ordinár Rábek vo svojej katechéze upriamil pozornosť pútnikov na princípy kultúrneho obohacovania, vzájomného porozumenia, ochoty k spolupráci a vzájomnú výmenu duchovných a kultúrnych dobier. Mons. Márfi postavil svoju katechézu na rodine, vrátane tej Božej a jej hodnote v živote človeka.

Vrcholom púte bola svätá omša, ktorej hlavným celebrantom bol trnavský arcibiskup Mons. Róbert Bezák. Spolu s ním koncebrovali veszprémsky arcibiskup Mons. Gyula Márfi, ordinár OS a OZ SR Mons. František Rábek, vacovský pomocný biskup Mons. Lajos Varga, emeritný jasovský opát P. Mons. Karol Tomáš Bartal, Opraem a ďalší kňazi z Maďarska a Slovenska. Mons. Bezák vo svojej homílii vyzval veriacich k nasledovaniu príkladu Panny Márie, ako hviezdy súčasnosti, pri plnení Božej vôle a prijatí Boha do osobného života. „Uvoľnite Bohu miesto vo svojom srdci“ zdôraznil Mons. Bezák veriacim a rozviedol negatívne dopady na život človeka, ktorý sa rozhodne žiť len sám pre seba a pre svoje pohodlie. Značnú časť pútnikov tvorila skupina slovenskej menšiny v Maďarsku, ako aj slovenskí veriaci z prihraničných farností. Svätá omša bola slúžená v slovenčine, maďarčine a latinčine. Na konci sv. omše Mons. Róbert Bezák a Mons. Gyula Márfi pred milostivou sochou zverili obidva národy pod ochranu Panny Márie. Púť bola ukončená litániami. Veriaci oboch národov mohli pristúpiť ku sviatosti zmierenia v slovenčine aj maďarčine. Takto sa konkrétne naplnil duch deklarácie o zmierení v rámci spoločného programu maďarskej a slovenskej biskupskej konferencie z roku 2006. Pre oba národy je veľkou radosťou a darom, že napriek negatívnemu politickému vývoju môžu ukázať, že Cirkev je ostrovom pokoja, zmierenia a pravdy, ktorej prvotným miestom je modlitba a Eucharistia.

Tibor Ujlacký

20. výročie kreovania Jána Chryzostoma Korca za kardinála

Dňa 28. júna, uplynulo 20 rokov od kreovania Jána Chryzostoma Korca za kardinála pápežom Jánom Pavlom II. Menovanie bolo ohlásené na všeobecnej audiencii 29. mája 1991. Ján Chryzostom kardinál Korec bol prvým predstaviteľom slovenskej cirkevnej provincie, ktorému sa dostalo vďaka osobným kvalitám cti, že sa

stal členom kardinálskeho kolégia.

Ján Chryzostom kardinál Korec sa narodil 22. januára 1924 v Bošanoch. Dňa 15. septembra 1939 vstúpil v Ružomberku do rehole jezuitov. V roku 1944 maturoval na Gymnáziu v Kláštore pod Znievom, kam chodil ako externý študent. Od roku 1945 študoval na Filozofickom inštitúte Spoločnosti Ježišovej v Brne. Potom odišiel do Trnavy, kde pomáhal v redakcii Posla a študoval teológiu.

Po likvidácii reholí a kláštorov v roku 1950 bol internovaný od 14. apríla 1950 v Jasove, potom v Podolínci a od 20. septembra 1950 v Pezinku. Odtiaľto bol donútený odísť do civilného života. V tom istom roku (1. októbra 1950) bol tajne vysvätený v Rožňave za kňaza a po uväznení a internovaní takmer všetkých oficiálnych biskupov bol ako 27-ročný 24. augusta 1951 tajne vysvätený biskupom Pavlom Hnilicom za biskupa. Konsekrácia sa uskutočnila na základe rozsiahlych fakúlt Svätého Otca Pia XII. pre naše krajiny.

Biskupskú službu však nemohol vykonávať verejne. Po celý tento čas pracoval ako robotník.

Dňa 11. marca 1960 bol zaistený a 21. mája odsúdený ako vlastizradca – pre náboženskú činnosť medzi študentmi na 12 rokov väzenia, ktoré prežil v neľudských podmienkach s mnohými kňazmi v Prahe na Pankráci, Ruzyni a Valdiciach. Z väzenia sa vrátil 24. februára 1968 s podlomeným zdravím. Napriek tomu sa zapojil do nadšenej obnovy náboženského života. Dňa 8. júla 1969 ho prijal na osobitnej audiencii pápež Pavol VI., ktorý na údiv mnohých odovzdal „tajnému“ biskupovi Korcovi svoje biskupské insígnie. Po návrate do vlasti však nedostal súhlas zo strany štátu k pastoračii, a preto pokračoval v práci ako robotník, naposledy ako opravár výťahov v Petržalke. I v tejto situácii nezostal nečinný. Kontakt s mladými ľuďmi, apoštolát v rôznej forme, ale i bohatá literárna činnosť mu vyplnili každú voľnú chvíľu.

Zvláštnu pozornosť si zasluhuje trojväzkové dielo zaoberajúce sa ťažkým obdobím Cirkvi na Slovensku „Od barbárskej noci“, ktoré bolo preložené do poľštiny, nemčiny, taliančiny, angličtiny a francúzštiny. Veľká časť diela kardinála J. Ch. Korca počas bývalého režimu vyšla v samizdatoch a niektoré rukopisy sa dostali do zahraničia a vyšli knižne v Kanade u slovenských jezuitov v Cambridge, v Ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme, v Rakúsku a v Poľsku.

Zmena spoločenského systému po roku 1989 zasiahla aj do jeho života. Dňa 7. januára 1990 sa stal rektorom Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave. Významným okamihom jeho života sa stal 6. február 1990, keď na výslovnú žiadosť Svätého Otca Jána Pavla II. bol menovaný za nitrianskeho sídelného biskupa. Kánonicky správu diecézy prevzal 22. februára 1990 a požeňnane ju spravoval do 16. júla 2005. Dňa 28. júna 1991 ho v konzistóriu ustanovil pápež Ján Pavol II. za kardinála. Jeho vedecká činnosť, osobná statočnosť, neochvejná obrana dôstojnosti človeka, slobody a identity slovenského národa, jeho kresťanských základov a tradícií, bola ocenená aj tromi čestnými doktorátmi univerzít USA. V roku 1993 mu bolo udelené vysoké francúzske vyznamenanie Čestnej légie. Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre v roku 1998 mu ako prvému udelila čestný doktorát.

TK KBS, dj/ foto pz

50. výročie kňazstva Mons. Alojza Tkáča

Slovensko (25. júna, RV) – Mons. Alojz Tkáč, emeritný košický arcibiskup, si 25. júna pripomína 50. výročie prijatia kňazskej vysviacky.

Mons. Alojz Tkáč sa narodil 2. marca 1934 v Ohradzanoch. Po maturite v Humennom študoval na Filozofickej fakulte UK v Bratislave a po dvoch rokoch pokračoval v štúdiu na CMBF v Bratislave. Kňazskú vysviacku prijal z rúk biskupa Ambróza Lazíka 25. júna 1961.

V rokoch 1961-1963 pôsobil ako kaplán v Zborove. Po absolvovaní základnej vojenskej služby pôsobil od roku 1964 do 1975 ako archívár na Biskupskom úrade v Košiciach. V roku 1975 mu bol odobratý štátny súhlas na vykonávanie kňazského povolania a až do roku 1983 pracoval ako vodič električky a lesný robotník. V rokoch 1983-1990 bol správcom farnosti Červenica.

14. februára 1990 bol menovaný za biskupa, biskupskú vysviacku mal 17. marca 1990 v Košiciach. 31. marca 1995 bol menovaný za košického arcibiskupa, metropolitu. Pálium mu odovzdal pápež Ján Pavol II. dňa 2. júla 1995. V roku sa stal veľkým kancelárom Katolíckej univerzity v Ružomberku a od roku je členom vedeckého kolégia jej Historického ústavu. Od roku 2010 je Mons. Alojz Tkáč emeritným biskupom. -mk-

Spomienková sv. omša venovaná 90. výročiu narodenia Mons. Petra Dubovského SJ

(Trnava, 26. júna 2011) V sobotu popoludní o 17 hod. sa v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave konala spomienková sv. omša venovaná 90. výročiu narodenia Mons. Petra Dubovského SJ, emeritného pomocného bansko-bystrického biskupa (+10.4.2008 v Ivanke pri Dunaji) a 50 výročiu jeho biskupskej konsekrácie (18.5.1961) ktorú prijal tajne z rúk biskupa Dominika Kaľatu.

Svätú omšu celebroidal provinciál Spoločnosti Ježišovej na Slovensku P. Peter Bujko SJ. Homíliu predniesol Marcel Kubinec, farár farnosti Trnava - mesto. V homílii prešiel životopisom zosnulého a zastavil sa v jednotlivých miestach pôsobenia tohto vzácneho človeka, kňaza a biskupa.

Na slávnosti sa zúčastnil aj riaditeľ Spolku sv. Vojtecha Mons. Vendelín Pleva, ďalší kňazi, spolupracovníci a členovia Spoločnosti Ježišovej, sestra nebohého biskupa Petra Dubovského, rodina, rodáci z obce Rakovice pri Piešťanoch. Po sv. omši účastníci vstúpili do priestorov katedrálnej krypty, kde si modlitbou spomenuli na Mons. Petra Dubovského a aj na biskupa Mons. Pavla Máriu Hnilicu, nakoľko sú obidvaja pochovaní v tých istých priestoroch vedľa seba.

Lucia Drábiková

Životné jubileum vladyku Jána Eugena Kočiša

Slovensko (25. júna, RV) – Vladyka Ján Eugen Kočiš, emeritný gréckokatolícky pomocný pražský biskup, si 25. júna pripomína významné životné jubileum – 85 rokov života.

Ján Eugen Kočiš sa narodil 25. júna 1926 v Pozdíšovciach pri Michalovciach. Kňazskú vysviacku prijal tajne 1. januára 1951 počas dovolenky z tábora PTP, z ktorého bol do civilu prepustený 31. decembra 1953. Následne sa zamestnal v pekárni vo Vranove nad Topľou. Po nociach však tajne vysluhoval sviatosť gréckokatolíckym veriacim v rôznych okolitých obciach. Bol niekoľkokrát súdený a nakoniec odsúdený na tri roky väzenia, stratu občianskych práv a k tomu zákaz pobytu v Prešovskom a Košickom kraji na päť rokov. Po prepustení z väzenia nastúpil do zamestnania v závode Plynostav v Pardubicach, kde pracoval až do 30. apríla 1968. Vo svojom voľnom čase cestoval na Slovensko a vypomáhal v mnohých farnostiach vysluhovaním sviatostí. Niekoľko mesiacov pôsobil ako osobný sekretár bl. biskupa Vasil'a Hopka v Oseku. Necelý rok pôsobil

vo farnosti Klenov a ďalších 21 rokov bol ceremoniárom a aktuárom v Gréckokatolíckom ordinariáte v Prešove. Ani po opakovaných žiadostiach nedostal štátny súhlas na vymenovanie za riaditeľa biskupskej kancelárie. Vypomáhal vo farnostiach celej Prešovskej eparchie. Po zriadení Pražského apoštolského exarchátu v roku 1993 sa stal jeho riaditeľom a v roku 1996 generálnym vikárom.

24. apríla 2004 ho Svätý Otec Ján Pavol II. vymenoval za titulárneho biskupa abrittského a pomocného biskupa Pražského apoštolského exarchátu. Jeho konsekrácia na biskupa sa uskutočnila – ako uvádza *Annuario Pontificio* – 3. decembra 1967. Dňa 15. mája 2004 prijal biskupskú vysviacku „sub conditione“ v Katedrále sv. Klimenta v Prahe z rúk vladyku Ďurja Džudzara, apoštolského exarchu pre Srbsko a Čiernu Horu. Spolusviatiteľmi boli biskupi Ján Babjak, prešovský eparcha a Ladislav Hučko, pražský apoštolský exarcha. Od roku 2006 je emeritným biskupom. V septembri 2010 sa vrátil do svojej pôvodnej Prešovskej archieparchie.

-mk-

Noví služobníci oltára v Košickej eparcii

Košice (26.6.2011) Posledná júnová nedeľa bola pre Košickú eparchiu radostná. Jedna z najmladších eparchií na Slovensku dostala nových služobníkov oltára. Na archijerejskej liturgii, ktorú slávil vladyka Milan Chatur v košickej katedrále prijali sviatosť kňazstva diakoni Kamil Ganóczy a Milan Kmec. Vladyka Milan v kázni poukázal na to, že bez kňazov je svet nepredstavitel'ny. Poslanie, ktoré pozdvihuje človeka k Bohu bolo v každej historickej epoche a kultúre a ani dnes sa človek nezaobíde bez kňaza. Novokňazom pripomenul, že kňazstvo je Boží dar, odpoveď na volanie a preto kňazi majú pokorne a obetavo slúžiť zvereným dušiam. „Boh je taký verný vo svojej láske, že svoju moc neodoprie ani hriešnemu kňazovi. Ale za svoje zradu bude každý kňaz niesť osobnú zodpovednosť.“ Veriacich vyzval, aby sa za svojich kňazov modlili a prijímali ich v duchu Kristovej autority.

Samotný obrad vysviacky spočívala v zasnúbení sa s prestolom, vyznaní viery, sľubu poslušnosti cirkevnej hierarchii a prísaha vernosti Cirkvi. Následne biskup-sviatiteľ vkladáním rúk a konsekrátnou modlitbou pozdvihol diakonov do kňazského stavu a sprostredkoval im milosť Svätého Ducha. Po oblečení do kňazských rúch sa novokňazi zapojili do slávenia božskej liturgie a prvýkrát vyriekli slová premenenia.

Poďakovaním za dar kňazstva sa ukončila duchovná slávnosť.

Michal Hospodár

Arcibiskup Ján Babjak vysvätil novokňazov v Poľsku

Piatich diakonov Spoločnosti Ježišovej latinského obradu vysvätil v sobotu 25. júna v Bazilike Najsvätejšieho Srdca Pána Ježiša v Krakove za kňazov prešovský arcibiskup a metropolita Ján Babjak SJ. Novokňazi Damian Mazurkiewicz SJ, Łukasz Dębiński SJ, Tomasz Fiedler SJ, Krzysztof Nowak SJ a Paweł Witan SJ, pochádzajúci z rôznych častí Poľska, boli veľmi vďační, že ich vysvätil arcibiskup jezuita. Skutočnosť, že vladyka Ján Babjak SJ je zo Slovenska a je byzantského obradu ešte viac zvýraznila univerzálnosť Katolíckej cirkvi. Slávnostná svätá omša, obrad kňazskej vysviacky a homília vladyku Jána prebehli v poľskom jazyku, čo prítomní veľmi ocenili.

Na začiatku kňazskej vysviacky kandidátov kňazstva arcibiskupovi, kléru a zhromaždenému Božiemu ľudu predstavil ich provinciálny predstavený. Nasledovala modlitba nad kandidátmi, poučenie a jednotlivé úkony vysviacky. Predstavení jednotlivých jezuitských domov im po vysviacke pomáhali s obliekaním do kňazských rúch, ktoré im dali zhotoviť ich rodičia a krstní rodičia. Bozkom pokoja ich v kňazských radoch privítal otec arcibiskupa všetci prítomní kňazi.

V homílii arcibiskup Babjak reagujúc na evanjelium od sv. Matúša, v ktorom zazneli Ježišove slová: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba a nasleduje ma“, povzbudil novokňazov k nasledovaniu Krista na miestach, kde ich pošlú predstavení. „Dnešný svet je plný reklamy na všetko možné, na úroky, banku, sporenie, ... Ale akú reklamu potrebuje Ježiš? On nás pozýva nebojácne ho nasledovať v každej situácii, aj pod krížom...“ Áno, Ježiš nás pozýva v pravde, aby sme svoj život s dôverou vložili na neho.

Lubomír Petrik

Archieparchiálna odpustová slávnosť sv. Jána Krstiteľa v Prešove

V prešovskej katedrále sa v nedeľu 26. júna konala archieparchiálna odpustová slávnosť k sviatku Narodenia sv. Jána Krstiteľa, ktorý je nebeským patrónom nielen katedrály a Prešovskej archieparchie, ale aj prešovského arcibiskupa a metropolitu Jána Babjaka SJ, ktorý bol hlavným celebrantom archijerejskej svätej liturgie. Koncelebroval aj emeritný biskup Ján Eugen Kočiš.

V homílii sa prihovril rektor Gréckokatolíckeho kňazského seminára bl. biskupa Pavla Petra Gojdiča v Prešove Miroslav Dancák, ktorý vychádzajúc z Lukášovho evanjelia o narodení sv. Jána Krstiteľa povedal: „Keď Zachariáš pochyboval o slovách, ktoré mu zvestoval Boží anjel, Boh dal Zachariášovi priestor, aby sa stíšil, aby mohol počúvať Boha a riadiť sa ním. Nepo-

trebujú aj ľudia dnešného sveta, aby mali viac priestoru na počúvanie Boha? V evanjeliu počúvame o stíšení Zachariáša, aby sme aj my videli potrebu nášho stíšenia, lebo aj my často pochybujeme a nekonáme ako Kristovi učeníci. Oblečme si takýmto spôsobom Ježiša Krista.“

Na konci slávnosti vladykovi Jánovi a vladykovi Jánovi Eugenovi v mene všetkých zablahoželal kancelár Ľubomír Petrik.

Na odpustovej slávnosti sa zúčastnili aj hostia z gréckokatolíckej eparchie Phoenix na západe USA – kancelár eparchie o. Izer Wes, novokňaz a bohoslovci, ako aj kňaz z Ukrajiny a slovenský gréckokatolícky kňaz o. Juraj Terek, ktorý pôsobí v Medzinárodnom teologickom inštitúte v Trumau v Rakúsku. Americkí gréckokatolícki duchovní a bohoslovci prišli na základe iniciatívy ich biskupa Geralda Dina, aby spoznávali, odkiaľ pochádza

Diecézna púť rodín Žilinskej diecézy

Diecézna púť rodín Žilinskej diecézy bola v znamení blahorečenia Jána Pavla II. Jeho tajomnú prítomnosť v relikvii krvi, ktorá bola počas celej púte vo Višňovom, si ľudia takto mohli uctiť bl. Jána Pavla. Program bol bohatý a každý si mohol vybrať. Svätú omšu slúžil v sobotu žilinský diecézny biskup Tomáš Galis.

Bývalá veľvyslankyňa SR pri Svätej stolici, Dagmar Babčanová, ktorá bola vo Vatikáne v rokoch 2002 - 2007, účastníkom porozprávala o svojej misii v Ríme a Vatikáne. Vyzdvihla Jána Pavla ako muža viery, diplomata, pápeža, ktorý mal otcovský vzťah k ženám. Rozprávala o svojom živote, ako Boh vstúpil do jej rodiny, pomohol im v ťažkých chvíľach. Jej manžel, sediaci vedľa nej, ju dopĺňal svojím svedectvom. Obaja vyzdvihli rodinu ako krásny základ, ktorý dáva Boh spoločnosti. Nasledujúca talianska adorácia aj krížová cesta boli v znamení prítomnosti Jána Pavla, modlitba sv. ruženca bola s meditáciami, ktoré pri rôznych príležitostiach povedal JP II. Biskup Tomáš Galis hovoril aj o tom, aký je význam slov „byť“ a „mať“. Dôležité je byť kresťanom, ktorý sa snaží svoje kresťanstvo vnášať všade tam, kde žije.

Súdny vikár Žilinskej diecézy Jozef Bagin v polnočnej mládežníckej sv. omši pripomenul Jána Pavla ako muža hlboké viery, ktorý nielen vtedy, keď sa mu darilo, vedel Bohu dôverovať, ale vedel mu dôverovať aj v ťažkých, ľudsky neriešiteľných situáciách. Braňo Fabo, predstavený rehole kapucínov Žiline, zaujímavore riešil svoju kázeň. On ako rehoľník - kapucín, hovoril a vysvetlil vzťah bl. Jána Pavla II. a sv. pátra Pia - kapucína. Pátra Pia svätorečil práve Ján Pavol II. Mons. Jozef Hrtús, farár v Lutišiach, hovoril o dôležitých vzťahoch medzi ľuďmi a v rodine.

Jozef Bagin

6. ročník projektu „Rádio Lumen spája Lumenrodiny“

Šiesty ročník projektu „Rádio LUMEN spája Lumenrodiny“ vyvrcholil v posledný júnový víkend v Liptovskom Jáne celoslovenským stretnutím Lumenrodín. Stalo sa tak po mnohých ohlasoch z minuloročných regionálnych stretnutí animátorov projektu s rodinami, ale i od poslucháčov, ktorí prejavili potrebu či nutnosť venovať sa rodine. Cieľom 6. ročníka bolo poskytnúť prihláseným Lumenrodinám možnosť zapojiť sa do veľkého rozhlasového rodinného spoločenstva, umožniť im priestor na rast v rodine vypracovávaním jednotlivých úloh, ponúknuť im odbornú pomoc v relácii Od ucha k duchu, v ktorej sa RL venuje rôznej rodinnej problematike od partnerských kríz a výchovy detí cez duchovný rast. Celkovo bolo zámerom šiesteho ročníka povzbudiť rodiny k budovaniu pravých, láskou naplnených manželských a rodinných vzťahov s dôrazom na skutočné hodnoty v rodine.

Program stretnutia Lumenrodín začal v sobotu 25. júna v hoteli Poludnica úvodným privítaním generálneho riaditeľa Rádía Lumen Juraja Spuchľáka. Nasledovala prednáška, ako žiť šťastne v rodine, ktorú predniesol prof. Vladimír Ďurikovič, predseda Hnutia kresťanských rodín, spolu so svojou manželkou Máriou. Šťastie rodinného života by malo podľa nich byť položené na piatich pilieroch: vzájomnej komunikácii, dialógu, odpustení, zmierení, uzdravení vzťahov a nakoniec na modlitbe za seba samých.

Lumenrodiny sa v sobotu zúčastnili aj na moderovanej relácii Od ucha k duchu, počas ktorej vydali mnoho svedectiev viery. Pre vyše 55 prítomných detí bol zorganizovaný osobitný program, v ktorom nechýbala ani prezentácia Svetielka, relácie Rádía Lumen určenej pre detskému poslucháčovi.

Na druhý deň stretnutia bola na programe diskusia manželov s europoslankyňou MUDr. Annou Záborskou, ktorá má už šiesty rok nad projektom záštitu. Ako uviedla: „Projekt Lumenrodiny je úžasným povzbudením pre rodiny, ktorým ukazuje, že vytvárajú otvorené spoločenstvo, ktoré je bohatstvom národa a dáva svetlo optimizmu do budúcnosti. Nie každý má odvahu prihlásiť sa, súťažiť, uvoľniť sa na jeden víkend alebo odpovedať na súkromné otázky, ktoré sa z Rádía Lumen pýtajú, ale ja som presvedčená, že veľa ľudí na relácie o rodinách čaká. Rodiny, ktoré prišli na toto celoslovenské stretnutie vidia, že nie sú samé a že keby náhodou potrebovali pomoc, tak vedia presnú adresu, na ktorú sa môžu obrátiť. Keď príde človek do tohto spoločenstva a vidí, že je tu niečo menej ako 20 rodín, ale tých 20 rodín tvorí vyše 100 ľudí, že je tu veľa detí všetkého veku, až niekedy zabudnem, že je demografická kríza.“

Vyvrcholením stretnutia bola slávnostná odpustová svätá omša v kostole v Liptovskom Jáne. Hlavným celebrantom bol Juraj Spuchľák, riaditeľ Rádía Lumen.

Konferencia biskupov Slovenska poskytla projektu „Rádio Lumen spája Lumenrodiny“ morálnu a finančnú podporu. Projektovú a organizačnú podporu zabezpečovala pracovníčka Rádía Lumen Margita Švecová. Ďalšími spolupracovníkmi katolíckeho rádia pri organizovaní 6. ročníka projektu boli Janka Brázdilová, riaditeľka Diecézneho školského úradu v Banskej Bystrici a kresťanský aktívni manželia Rafael a Rozália Ambrózovci z Brezna. Rafael Ambróz považuje stretnutie Lumenrodín za obohatenie celého projektu, zároveň si myslí, že v treba v tomto úsilí pokračovať aj ďalej. Svoje postrehy pridáva aj pedagogička Jana Brázdilová: „prežívame boom informačno-komunikačných technológií, uvažujeme napríklad o zavedení digitálnych učebníc, a tak vlastne legálnym spôsobom vytvárame už u toho mladého človeka závislosť na rôznych technológiách. Týmto projektom vytvárame nové spoločenstvo: učíme sa počúvať, učíme sa novému dialógu.“

Zuzana Szakácsová

13. púť rodín – Vysoká nad Uhom

Východoslovenská obec v blízkosti ukrajinskej hranice - Vysoká nad Uhom - bola v nedeľu, 26. júna, zaplavená množstvom detí s rodičmi a mladých animátorov. Na v poradí už 13. púť rodín do rodiska Božej služobnice Anny Kolesárovej, ktorej proces blahorečenia prebieha, prišlo 56 rodín so 131 deťmi. Svätú omšu celebroval biskupský vikár pre pastoračiu v Košickej arcidiecéze Vladimír Šosták. V homílii upriamil pozornosť na pravú nábožnosť a dôležitosť odpustenia, ktoré sú potrebné pre čistotu srdca.

Po púti k hrobu Božej služobnice Anny Kolesárovej a chutnom obede si deti prevzalo 86 mladých animátorov, ktorí mali pre ne pripravených množstvo hier a súťaží. Manželom v prednáške priblížil tému celej púte rodín Evanjelium čistoty srdca včera a dnes Štefan Novotný. Ponúkol pohľad na srdce, v ktorom je zdroj života – je to „studňa v nás“. Zmyslom nášho života je byť darom. Povzbudil účastníkov, aby sme dbali o čistotu „našej studne“, z ktorej sa ktokoľvek rád napije, aby pocítil lásku. Upriamil pozornosť na dve možnosti, ktoré má človek v živote - a to buď sa bude snažiť o čistotu srdca a bude žiť opravdivo z viery a nechá vstúpiť Boha do svojho života, aby ho premieňal a uzdravoval, alebo si bude sám „strojom svojho šťastia“ a v nečistote srdca, kde vpustí hriech, bude žiť žiadostivo a bez Boha.

Nasledovalo stretnutie v skupinkách a adorácia, po ktorej udelil svoje novokňazské požehnanie Mgr. Lukáš Tkáč z neďalekých Sliepkoviec. Nasledujúca Púť rodín bude 8. októbra 2011. **Mária Aľušíková**

Spomienka na nespravodlivo a protiprávne väznené ženy

Už po šiestykrát sa v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Želiezovciach – Veľkom Dvore 25. júna 2011 konala spomienka na nespravodlivo a protiprávne väznené ženy v rokoch 1948 – 1989, keďže sa na tých miestach pôvodne nachádzala ženská väznica, kde väzenkyne vykonávali poľnohospodárske práce.

Program sa začal gréckokatolíckou svätou liturgiou v Kostole sv. Jána Nepomuckého v blízkych Nýrovciach. Jej hlavným slúžiteľom bol o. npor. Rastislav Firment, väzenský kaplán v ÚVTOS Želiezovce, spoluslúžiteľom o. Martin Pavuk MSC, gréckokatolícky farár v Nitre a kazateľom bol mjr. Mons. Bartolomej Juhás, biskupský vikár Zboru väzenskej a justičnej stráže SR.

Program pokračoval štátnymi hymnami ČR a SR a kladením vencov k pamätnej tabuli na budove ÚVTOS z roku 2006, ku ktorej boli položené vence Konfederácie politických väzňov Slovenska, Konfederácie politických väzňov Českej republiky a Zboru väzenskej a justičnej stráže SR. Následne predniesli príhovory podpredseda KPV ČR Leo Židek, podpredseda KPVS Karol Noskovič a generálny riaditeľ ZJVS plk. Róbert Mudronček.

Na záver Mons. Bartolomej Juhás a o. Rastislav Firment vykonali pobožnosť za zosnulé väzenkyne. Záverečnou časťou boli svedectvá bývalých väzenkýň Eugénie Vyskočilovej, Ludmily Hermanovej a Marty Lihotskej. Bývala väzenkyňa Františka Muziková prečítala spomienky neprítomnej väzenskej lekárky MUDr. Oľgy Páleníkovej. Svoje spomienky na väznenie oboch rodičov predniesol Miroslav Šimko, ktorý bol ako dieťa zverený po opatery príbuzných, keď jeho matku uväznili v Želiezovciach a Anna Hlucháňová si zaspomínala na návštevy svojej väznenej tety Marty Sandtnerovej. Z dôvodu veku a zdravotného stavu sa v tomto roku stretnutia zúčastnilo len sedem bývalých väzenkýň. **Peter Sandtner**

Farfest 2011 v Prešove na Sekčove

Už po ôsmy raz patrila posledná nedeľa v mesiaci jún vo Farnosti Krista Kráľa v Prešove na Sekčove farskému festivalu. Tento rok sa niesol v duchu vety z Listu apoštola Pavla Efezanom: „Znášajte sa navzájom v láske“. Ústredným bodom programu bola slávnostná svätá omša celebrowaná o. Marekom Forgáčom, správcom Univerzitného pastoračného centra svätých Košických mučeníkov v Košiciach. Veriacim počas homílie priblížil formy deliteľnej a nedeliteľnej lásky. Kým v manželstve

zdôraznil jej exkluzivitu pre muža a ženu navzájom, vo vzťahu rodičov a detí nabádal k jej rovnomernému naďelovaniu.

Povzbudení duchovným slovom a Eucharistiou boli následne všetci Sekčovčania a ich hostia pozvaní na spoločný obed - kapustnicu. Po nej mali deti šancu vyšantiť sa na rôznych atrakciách či vyskúšať si jazdu na koči s konským záprahom. Zmenou oproti predchádzajúcim ročníkom prešiel popoludňajší program, v ktorom tento rok dominovali výhradne gospeloví interpreti. Na pódiu sa postupne predstavili kapela Jenó's Brothers, košické gymnazistky z farnosti Nad jazerom s hudobno-dramatickým pásmom Modlitba Magdalény, prešovské Spoločenstva Maranatha, ako aj Lámačské chvály. Okrem hudby nechýbali ani osobné svedectvá niektorých účinkujúcich.

Na záver celého festivalu udelil správca farnosti Marek Krehel' všetkým veriacim požehnanie.

Mariana Šarpatakyová

Prvá púť včelárov k sv. Ambrózovi na Spišskej Kapitule

V sobotu 25. júna 2011 sa na Spišskej Kapitule uskutočnil prvý ročník púte včelárov k sv. Ambrózovi, ktorá bola aj prvá svojho druhu na Slovensku. Sv. Ambróz je okrem hlavného oltára Katedrály sv. Martina v Spišskej Kapitule vyobrazený ešte aj na bočnom oltári sv. Michala archanjela. Pri príležitosti tejto púte, slávnostnú svätú omšu v Katedrále sv. Martina celebrowal spišský diecézny biskup Mons. František Tondra. Po nej sa uskutočnil slávnostný sprievod pozostávajúci zo včelárov z rôznych kútov Slovenska od katedrály do Európskeho domu, ktorý sídli na Spišskej Kapitule a bol spoluorganizátorom púte. Tam spišský diecézny biskup požehnal sochy sv. Ambróza. Program ďalej pokračoval prezentáciou rôznych včelárskych výrobkov, odbornými prednáškami pre včelárov, ale tiež prednáškou o sv. Ambrózovi, ktorú predniesol cirkevný historik a vyučujúci patológie HEDr. Ľuboslav Hromjak PhD.

Sv. Ambróz je patrónom včelárov z viacerých dôvodov. Tento veľký západný cirkevný otec vynikal najmä výrečnosťou a nádhernými kázňami o ktorých sa vravelo, že sú sladké ako včelí med, ale v prípade potreby aj ostré ako žihadlo. Zároveň pracovitosť sv. Ambróza sa dala porovnať jedine s pracovitosťou včiel. Tradícia tiež hovorí, že keď bol ešte malý chlapec, tak na jeho tvári, keď spal pristál roj včiel, ktorý mu však neublížil. To bolo pokladané za zázrak a predzvesť mimoriadneho Božieho vyznačenia.

Lukáš Stolárik